

Křídla to nemá, a přece létá

KDYŽ DOMÁCÍ ZVÍŘECTVO VYSTŘÍDAJÍ LIDÉ

„Nestůjte tam a dejte se do práce,“ křikne na nás rázně, ale ne nevlídně Hartmann. Z člověčího mraveniště do předsálí nebe vzlétá v balonu tento vysoký Rakušan s plnovousem už dvacet let.

Barevnou pletenou čapku s anténkou na hlavě, skáče na přívěs a my mu pomáháme s přípravami. V tyrolské oblasti Kaiserwinkl nazítří začínají závody v balonovém létání.

FOTO: TOMÁŠ WEHLE

Nebeské ticho přerušují jen výfuky plamene z hořáků. Při každém z nich vám nad hlavami pěkně zatopí, jako by vás chtěly skalpovat. Dostáváme se do výšky více než tři tisíce metrů nad mořem. Po asi hodině a půl a nějakých třiceti kilometrech začínáme odvětvávat vypouštěcím ventilem a klesat. Vybereme si nenápadnou loučku vedle selské usedlosti a zvolna, jak podzimní list jílince, dosedneme na zem.

Dobrodružství, jež sice netrvalo pět neděl jako s Julesem Verнем, ale i tak bylo snové, záramuje křest. Vědomí si vlastní pomíjivosti a zákonů „tam nahoře“, pokorně klekáme na tvrdou zmrzlou zem. Hartmann nám zapaluje konečky vlasů – na znamení ohně, který nás povznese – a uhasíná je šampaňským. ■

TOMÁŠ WEHLE

Spolu s druhým pilotem Andreasem nejprve vytáhneme objemný, více než metr vysoký pytel, ve kterém je složený obal balonu z polyesterové textilie. Roztažený jej necháme na louce a karabinami připevníme k zatím ležícímu koší z ratanu, dřeva a kůže, na kterém jsou pevně vztyčeny hořáky a v rozích připevněny palivové láhve.

Ventilátor nažene do balonu vzduch. Zprvu se jen nesměle převaluje, připomíná jakousi houbovku, ale brzy už bobtná do rozměrů menší haly. Až potom Hartmann opatrně obal „vytápí“ hořákem, balon se vyrovná do letové pozice a my nastoupíme.

Lehce se pohneme. S noblesou se odlepíme od země a míříme vzhůru. Ohřátý vzduch, který je lehčí než ten okolo balonu, nás nese do výše. Hlavou mi proběhne vzpomínka na kohouta, berana a kachnu, první pasažéry v balonu legendárních bratří Montgolfierů.

Krůček k věčnosti

Z balonu máme respekt. Nebojíme se, to ne, ale zas ho zbytečně nedráždíme. Zatímco pilot vede náš koráb do oblak, my stojíme v rozích koše a ani nešpitáme. Rozhlížíme se kolem sebe, a když sebereme odvahu, i pod sebe.

Rozpoznáváme domy i postavy. Pak už jen ulice a ještě po-

zději pouze vesničky, cesty mezi nimi, železniční trať, jezero. Necháváme za sebou rozháraný alpský masiv Wilder Kaiser a míříme ke středisku Kitzbühel. Jímavé jsou hlavně sněhem zasypané horské chatrče, často asi jen prosté boudy pro kozy, rozseté po mýtinách uprostřed lesů.

Kdo si výšku očividně užívá, je postarší Němka Christine. Co chvíli si s námi mění místo, aby měla lepší výhled. Zbavena jakéhokoliv pudu sebezáchovy, vyklání se téměř až po pás z balonu a fotí mozaikovitou krajinu. Jako by brzy chtěla poděkovat, rozloučit se a... letět. Vždyť nebe je teď tak blízko!

Ohněm, ale ne mečem

Rychlost nevnímáme. Zdá se, že stojíme, přitom plujeme rychlostí kolem třiceti kilometrů za hodinu. Když je potřeba změnit směr, Andreas zatáhne za zelené manévrovací lano, a celý balon se v tu ránu otočí jinam.

FOTO: TOMÁŠ WEHLE

Balloning

Nelze přesně určit, kam balon poletí a kde přistane. Vítr, který jej unáší, často nefouká ve všech výškách stejným směrem. Manévrováním v různých hladinách, kam pilot balonu poměrně snadno nastoupá nebo klesá, tedy ovlivňuje směr letu. Statisticky je balon nejbezpečnější letecký prostředek. Fatálních nehod se přihodí minimálně a výjimečné úrazy končetin jsou často následkem „dlouhého“ přistání v náhle zesíleném větru. Kvalitní horkovzdušný balon není levná záležitost. Obal (podle typu a velikosti) stojí zhruba od 200 do 850 tisíc korun, koš 50 až 350 tisíc, hořáky 125 až 230 tisíc korun. Za hodinu letu v balonu zaplatíte v Alpách zhruba 300 eur.

www.kaiserwinkl.com
www.tyrolsko.cz